

Sygnatura akt VIII Ga 72/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 24 października 2014 roku, sygnatura akt X GC 692/13

I. oddala apelację;

II. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie na rzecz radcy prawnego P. K. kwotę 738 zł (siedmiuset trzydziestu ośmiu złotych) w tym kwotę 138 zł (stu trzydziestu ośmiu złotych) podatku VAT w stawce 23 %, tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

SSR (del.) Anna Górnik SSO Krzysztof Górski SSO Anna Budzyńska

Sygn. akt VIII Ga 72/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 września 2012 r. powód M. M. wniósł o zasądzenie od J. K. kwoty 6.548,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.946,85 zł liczonymi od dnia 11 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.300,76 zł liczonymi od dnia 11 lutego 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.300,76 zł liczonymi od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie powód podał, że ukrywając się przed wymiarem sprawiedliwości, posługiwał się sfałszowanym dowodem osobistym na nazwisko S. G., pod którym to nazwiskiem świadczył pracę na rzecz (...) sp. z o.o. w S.. Powód wskazał, że (...) sp. z o.o. nie wypłaciła mu należnego wynagrodzenia, co skutkowało wszczęciem postępowania sądowego, zakończonego wydaniem prawomocnego nakazu zapłaty, mocą którego zasądzono od (...) sp. z o.o. na rzecz powoda kwotę 6.548,37 zł. Zdaniem powoda prowadzona na podstawie tego tytułu egzekucja okazała się jednak bezskuteczna. Powód stwierdził zarazem, że w czasie kiedy powstała rozważana wierzytelność zasądzona

nakazem zapłaty, spółką jednoosobowo zarządzaną pozwana J. K., co uzasadnia jej odpowiedzialność za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h.

W odpowiedzi na pozew pozwana J. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana w pierwszej kolejności zaznaczyła, że nigdy nie zawierała umowy o pracę z powodem, a o tym, że posługiwał się sfałszowanymi dokumentami dowiedziała się dopiero z treści pozwu. Pozwana przyznała natomiast, że w dniu 3 listopada 2008 r. (...) sp. z o.o. zawarła z S. G. umowę o pracę na czas określony, na stanowisku operatora koparki. Zdaniem pozwanej, powód nie świadczył jednak pracy w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 3 marca 2009 r. z uwagi na brak pracy i złe warunki atmosferyczne. Następnie pozwana stwierdziła, że od 4 marca 2009 r. powód zobowiązany był do świadczenia pracy, czego jednak nie uczynił nie informując nawet o przyczynach nieobecności. W konsekwencji do powoda zostało wysłane pismo z informacją o zamiarze rozwiązania umowy o pracę, lecz pisma tego nie podjęto. W związku z powyższym pozwana podała, że z dniem 3 marca 2009 r. rozwiązano z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt. k.p. Pozwana wskazała nadto, że pismem z dnia 17 czerwca 2009 r. zostało do powoda wysłane pismo z prośbą o zgłoszenie się do siedziby spółki w celu odebrania zaległego wynagrodzenia, lecz pismo to wróciło z adnotacją, że adresat się wyprowadził. Według pozwanej powód uzyskał nakaz zapłaty wykorzystując moment zmiany siedziby spółki, co spowodowało, że (...) sp. z o.o. nie otrzymała nakazu zapłaty i nie mogła się od niego odwołać. Niezależnie od tego zdaniem pozwanej (...) sp. z o.o. posiada udziały w działce nr (...) w M. oraz wierzytelności w spółce (...) w kwocie ok. 570.000 zł, których wartość posiada na zaspokojenie roszczeń powoda.

Wyrokiem z dnia 24 października 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin Centrum w S. X Wydział Gospodarczy oddalił powództwo i przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum na rzecz radcy prawnego P. K. kwotę 1476 zł, w tym kwotę 276 zł tytułem 23% podatku VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane po ustaleniu przez Sąd Rejonowy, że powód, posługujący się dokumentami wystawionymi na S. G., w dniu 31 października 2009 r. podpisał umowę o pracę z (...) sp. z o.o. Następnie w okresie od 3 listopada 2008 r. do 3 marca 2009 r. świadczył pracę na stanowisku operatora koparki. Podejmując się zatrudnienia powód podał fałszywe imię i nazwisko ze względu na to, że ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości. Umowę zawarła w imieniu spółki pozwana J. K.. W okresie od 1 stycznia do 3 marca 2009 r. powód nie świadczył na rzecz (...) sp. z o.o. pracy z uwagi na przestój i złe warunki atmosferyczne. Przed tym okresem powód otrzymywał wynagrodzenie, które wypłacał R. K..

Sąd ustalił nadto, że w dniu 16 marca 2009 r. pozwana w imieniu (...) sp. z o.o. wysłała do powoda pismo, w którym oświadczyła, że rozwiązuje z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, z uwagi na niestawienie się powoda do pracy w okresie 4-16 marca 2009 r. i niepowiadomienia pracodawcy o przyczynie nieobecności. Pismo zawierające oświadczenie o rozwiązaniu umowy wróciło do (...) sp. z o.o. z adnotacją, że adresat wyprowadził się. Pismem wysłanym w dniu 17 czerwca 2009 r. pozwana w imieniu (...) sp. z o.o. wezwała powoda do zgłoszenia się w dniu 25 czerwca 2009 r. do siedziby spółki w celu odebrania zaległego wynagrodzenia. Pismo to wróciło do spółki z adnotacją, że adresat wyprowadził się. Pozwana w okresie kiedy powód był zatrudniony przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., pełniła funkcję prezesa zarządu w tej spółce. W trakcie niniejszego postępowania (...) sp. z o.o. posiadała ponad 50 zaległości względem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że po przeprowadzonej kontroli I. Powiatowej Inspekcji Pracy nakazał (...) sp. z o.o. wypłacić S. G. 2.300,76 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc luty 2009 r. Na skutek skargi powoda jako S. I. ustalił, że S. G. przysługuje od (...) sp. z o.o. wynagrodzenie w kwotach 1.946,85 zł (za grudzień 2008 r.), 2.300,76 zł (za styczeń 2009 r.) oraz 2.300,76 zł (za luty 2009 r.). W dniu 1 grudnia 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, mocą którego zasądził na rzecz S. G. kwotę 6.548,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 1.946,85 zł liczoną od dnia 11 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.300,76 zł liczoną od dnia 11 lutego 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.300,76 zł liczoną od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty. Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego powód (podający się za S. G.) wniósł o przeprowadzenie egzekucji z majątku (...) sp. z o.o.

Sąd ustalił także, że w dniu 15 kwietnia 2010 r. prokurator wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa przeciwko powodowi podejrzanemu o to, że w trakcie legitymowania przez Policję posłużył się podrobionym dowodem osobistym. W dalszym toku postępowania zakres postanowienia rozszerzono m.in. o posługiwanie się przez powoda sfałszowanym dowodem osobistym przed sądem w postępowaniu przeciw (...) sp. z o.o. Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie V Wydział Karny uznał powoda winnym zarzucanych mu czynów (związanych z posługiowaniem się podrobionym dowodem osobistym na nazwisko S. G., a także podrabianiu podpisów, w tym także w postępowaniu o zapłatę przeciw (...) sp. z o.o.) i skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2013 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku powoda, podającego się jako S. G., przeciw (...) sp. z o.o. z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że podstawę prawną roszczenia strony powodowej stanowi art. 299 § 1 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Warunkiem odpowiedzialności członka zarządu jest wykazanie przez wierzyciela, iż zaspokojenie wierzytelności z majątku spółki nie jest możliwe. Odpowiedzialność członka zarządu ma charakter subsydiarny, co oznacza, że dopiero brak możliwości wyegzekwowania należności z majątku spółki pozwala na wystąpienie z roszczeniem przewidzianym w art. 299 k.s.h. Motywem wprowadzonego unormowania jest zapewnienie wierzycielom poszkodowanym nierzetelnym postępowaniem członków zarządu, możliwości zaspokojenia się z ich majątków osobistych. Ma ono na celu wyrównanie uszczerbku poniesionego przez wierzycieli spółki wskutek zawinionego działania członków zarządu. Ponadto Sąd podkreślił, że odpowiedzialność członka zarządu za dług spółki stanowi odstępstwo od podstawowej zasady prawa cywilnego, że każdy podmiot ponosi odpowiedzialność za swój dług, a przepis ten jest przepisem wyjątkowym, a w myśl powszechnej zasady interpretacji przepisów prawa wyjątków nie należy interpretować rozszerzająco, wyjątek (jako odstępstwo od reguły) ma moc obowiązującą tylko w takim zakresie, jak to wynika z jego treści i nie może być w drodze zabiegów interpretacyjnych przenoszony na sytuacje podobne lub zbliżone.

Sąd pierwszej instancji uznał, że w rozważanej sprawie powód bezspornie świadczył na rzecz (...) sp. z o.o. pracę podając, że dla istnienia stosunku pracy między powodem a (...) sp. z o.o. nie jest istotne to, że powód posłużył się przy zawieraniu pisemnej umowy fałszywymi danymi i podrobionym podpisem, gdyż nawet zakładając, że ta umowa była nieważna, a zatem nie stworzyła zobowiązań stron w momencie jej zawarcia, to zobowiązania takie powstają wraz z dopuszczeniem pracownika do pracy na warunkach tej umowy, co w niniejszej sprawie nie było kwestionowane.

W ocenie Sądu Rejonowego, chociaż powód wykazał bezskuteczność egzekucji prowadzonej na podstawie nakazu zapłaty przeciwko (...) sp. z o.o., to dochodzenie przez niego roszczenia stanowiło naruszenie prawa podmiotowego. Zgodnie bowiem z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. W przypadku roszczenia z art. 299 k.s.h. uwzględnienie zarzutu nadużycia prawa podmiotowego może opierać się na takich okolicznościach, które występują pomiędzy wierzycielem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością a członkiem jej zarządu, a więc będą to wszystkie okoliczności konkretnego przypadku, zachodzące zarówno po stronie zobowiązanych członków zarządu, jak i po stronie uprawnionego wierzyciela.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy podkreślił, co wynika z wyroku sądu karnego z dnia 17 czerwca 2013 r., że wyrok uzyskany przez powoda w sprawie przeciwko (...) sp. z o.o. został uzyskany na skutek przestępstwa, gdyż w toku tego postępowania powód posługiwał się fałszywą tożsamością oraz podrobionym podpisem, co skutkowało tym, że nakaz przeciwko (...) sp. z o.o. został wydany na rzecz osoby o innych danych niż powód w niniejszym postępowaniu. Co więcej, tak wydany nakaz zapłaty mógłby zostać uchylony na skutek wznowienia postępowania z uwagi na uzyskanie wyroku za pomocą przestępstwa (art. 403 § 1 pkt. 2 k.p.c.). Z drugiej strony Sąd pierwszej

instancji zaznaczył, że powód nie tylko podając się za inną osobą przy zawarciu umowy wprowadził w błąd pozwaną działającą w imieniu spółki, lecz po przestoju w okresie 1 stycznia – 3 marca 2009 r., tj. od dnia 4 marca 2009 r. nie stawiał się do pracy. Ponadto pozwana jako członek zarządu pismem wysłanym w dniu 17 czerwca 2009 r. wezwała powoda do zgłoszenia się do siedziby spółki w celu odebrania zaległego wynagrodzenia, lecz pismo to wróciło do spółki z adnotacją, że adresat wyprowadził się. Sąd wskazał, że z powyższego wynika zatem, że powód zachowywał się nielojalnie względem swojego pracodawcy oraz pozwanej jako członka zarządu spółki, który próbował się z nim skontaktować w celu wypłaty zaległego wynagrodzenia, co jednak skazane było na niepowodzenie z uwagi na podanie przez powoda nieprawidłowych danych kontaktowanych.

Sąd Rejonowy podkreślił, że odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania spółki jest następstwem nierzetelnego i zawinionego działania członka zarządu w postaci prowadzenia spraw spółki, skoro więc pozwana przy zawieraniu umowy z powodem została przez niego wprowadzona w błąd co do jego tożsamości, a nadto podjęła się próby zapłaty mu zaległego wynagrodzenia, to nie można mówić o tym, żeby jej zachowanie było zawinione, czy nierzetelne.

Sąd I instancji uznał, że dochodzenie przez powoda roszczenia z art. 299 k.s.h. wobec pozwanej stanowi naruszenie prawa podmiotowego i nie może korzystać z ochrony prawnej, gdyż naruszałoby to zasady współzycia społecznego w postaci zasad lojalności i uczciwości podmiotów stosunku prawnego, opartych na zaufaniu stron w fazie kształtowania i wykonywania umowy. Powód bowiem uzyskał nakaz zapłaty przeciw (...) sp. z o.o. za pomocą przestępstwa, wprowadził pozwaną w błąd co do swojej tożsamości przy zawieraniu umowy o pracę, a pozwana podjęła się próby zapłaty powodowi wynagrodzenia, co okazało się niemożliwe z uwagi na niestawianie się przez powoda do pracy i nie podanie prawidłowych danych kontaktowych.

Rozstrzygając sprawę Sąd pierwszej instancji miał na względzie treść dostarczonych przez strony dowodów, zwłaszcza umowę o pracę wraz z pismem stanowiącym wezwanie do stawienia się celem odebrania wynagrodzenia oraz wyrok w sprawie karnej, wydany przeciwko powodowi, a także zeznania powoda.

Jednocześnie Sąd Rejonowy przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum radcy prawnemu P. K. kwotę 1.476 zł (w tym kwotę 276 zł jako 23% podatku VAT), tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, na podstawie § 2 pkt. 1 i 3, § 6 pkt. 4 oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Pełnomocnik powoda wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części, tj. co do pkt. I, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi pełnomocnik powoda zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 5 Kodeksu cywilnego z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz.U.1964.16.93), przez jego nieuzasadnione, zastosowanie wskutek przyjęcia, że dochodzenie przez powoda roszczenia z art. 299 k.s.h. wobec pozwanej stanowi naruszenie prawa podmiotowego i nie może korzystać z ochrony prawnej, gdyż naruszałoby to zasady współzycia społecznego w postaci lojalności i uczciwości podmiotów stosunku prawnego opartych na zaufaniu stron w fazie kształtowania i wykonywania umowy.

Ponadto pełnomocnik powoda podniósł naruszenie prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuzasadnione na gruncie zgromadzonego materiału dowodowego przyjęcie, że zachowaniu pozwanej nie można zarzucić zawinienia, czy nierzetelności podczas gdy pozwana jako pracodawca dopuściła się nie wypłacania powodowi wynagrodzenia za pracę oraz nie odprowadzania składek ubezpieczenia społecznego zatrudnionych przez nią pracowników do ZUS (składników ich wynagrodzenia) - zachowania naruszającego zasady współzycia społecznego - pozwana podjęła próbę wypłaty powodowi wynagrodzenia za pracę jednakże dopiero po upływie ponad 6 miesięcy od zwolnienia powoda z pracy, przy czym nie podjęła jej dobrowolnie (sama z siebie), lecz dopiero na skutek interwencji Państwowej Inspekcji Pracy, a niezależnie od tego, zakwestionowała w niniejszym postępowaniu roszczenie powoda w całości co do zasady, co łącznie uzasadnia przyjęcie, że gdyby nie owa interwencja PIP, pozwana dobrowolnie nie podjęła by próby wypłacenia powodowi wynagrodzenia za pracę oraz, że podejmując tę próbę, nie zamierzała wypłacić

powodowi wynagrodzenia za pracę w wysokości mu należnej wynikającej z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 01 grudnia 2009 r. oraz z wcześniejszych nakazów PIP - co łącznie świadczy o tym, że zachowanie pozwanej było zawinione i nierzetelne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Okręgowy, zgodnie z dyspozycją art. 378§1 k.p.c., w granicach wniesionej apelacji, rozważył na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, iż zarówno ustalenia stanu faktycznego, jak i ocena prawna, dokonana przez Sąd I instancji była prawidłowa, tym samym niecelowe jest jej powtarzanie. Sąd Rejonowy rzetelnie i wnikliwie przeanalizował materiał dowody w płaszczyźnie twierdzeń faktycznych stron, następnie należycie ustalił stan faktyczny sprawy z zachowaniem przepisów o postępowaniu dowodowym i wyczerpująco odniósł się w motywach wyroku do spornych kwestii. Ustalenia Sądu I instancji są kategoryczne i adekwatne do zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nie budzi nadto wątpliwości dokonana przez Sąd ocena materialnoprawna roszczeń powoda oraz zarzutów pozwanego.

Niezasadnym okazał się zarzut przekroczenia przez Sąd granicy swobodnej oceny dowodów i w związku z tym błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się iż, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233§1 k.p.c. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.09.2001, II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233§1 kpc nie wystarczy stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń i odwołanie się do stanu faktycznego, który w ocenie skarżącego odpowiada rzeczywistości. Skarżący w niniejszej sprawie odwoływał się do stanu faktycznego przedstawiając swoją ocenę dowodów zgromadzonych w aktach sprawy, a uznanych przez Sąd Rejonowy za niewiarygodne lub niewystarczające dla wykazania okoliczności w postulowanych przez pozwanego kierunku. Sąd bardzo szczegółowo wskazał, na których dowodach się oparł i z jakiego powodu. Trzeba przy tym zaznaczyć, że stan faktyczny w sprawie był zasadniczo niesporny, a twierdzenia apelacji nie podważają prawidłowości ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji. Spór w istocie sprowadza się do oceny dokonanej przez Sąd, w zakresie zastosowania normy art. 5 k.c.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd normy art. 5 k.c. poprzez jego zastosowanie w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

Zastosowanie art. 5 k.c. występuje jedynie w wyjątkowych okolicznościach niemniej wyjątkowość ta może być związana z przyczynami dotyczącymi dłużnika, ale także osoby dochodzącej roszczenia. Zasadniczą podstawę stwierdzenia o wystąpieniu nadużycia prawa stanowić powinna analiza zachowania uprawnionego. Jego negatywna ocena może wynikać m.in. z faktu, że zajęcie zostało przez niego sprowokowane albo też z faktu wykorzystania położenia drugiej strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., V CSK 242/09, OSNC 2010, nr 11, poz. 147). Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego do zastosowania tego przepisu konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego rozpatrywanego wypadku w ścisłym powiązaniu

nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym. (orzeczenie SN z dnia 28 listopada 1967 r., I PR 415/67, OSP 1968, z. 10, poz. 210).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż zachowanie powoda w czasie nawiązywania stosunku pracy ze Spółką, a nadto w szczególności po zaprzestaniu świadczenia pracy, zostały prawidłowo ocenione przez Sąd Rejonowy w kontekście naruszenia podstawowych zasad obowiązujących w społeczeństwie. Powód nie tylko podszył się pod tożsamość innej osoby, ale także rażąco naruszał swoje obowiązki względem pracodawcy, w tym porzucił pracę. Jednocześnie, podając fałszywy adres uniemożliwił pozwanej, jako członkowi zarządu spółki, realizację obowiązków pracodawcy, w tym wypłatę zaległego wynagrodzenia. Pozwana, działając jeszcze w imieniu Spółki, wzywała powoda do odbioru wynagrodzenia, co świadczy o tym, iż w tamtym czasie Spółka posiadała środki. Gdyby nie naganne postępowanie powoda, w odpowiednim czasie podjął by wynagrodzenie, co nie doprowadziłoby do odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej w chwili obecnej. Dla powyższej oceny bez znaczenia jest, iż to Państwowa Inspekcja pracy nakazała wypłatę zaległego wynagrodzenia, gdyż następczo dopiero powód tego wynagrodzenia nie odebrał. Wszystkie powyższe okoliczności Sąd Rejonowy wnikliwie przeanalizował wszystkie okoliczności sprawy i trafnie zastosował normę art. 5 k.c. odmawiając uznania zasadności powództwa.

Biorąc pod uwagę całokształt przytoczonych okoliczności i powyższą argumentację, Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za niezasadne, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 385 k.p.c.

Jednocześnie Sąd Okręgowy przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego Szczecin – Centrum radcy prawnemu P. K. kwotę 738 zł (w tym kwotę 138 zł jako 23% podatku VAT), tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, na podstawie § 2 pkt. 1 i 3, § 6 pkt. 4 oraz § 12 ust. pkt 1 oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSO Anna Budzyńska SSO Krzysztof Górski SSR del. Anna Górnik

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...) (...)